

LBRIS

We know
books

ANDREI CIOBANU

SĂ TE MUT!

(Cartea cu administratora)

LITERA
București

Editura Litera

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.rowww.litera.ro*Să te mut!**Cartea cu administratora*

Andrei Ciobanu

Copyright © 2023 Grup Media Litera

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Corectori: Georgiana Enache, Oana Apostolescu

Copertă: Andrei Dragostin

Prepress copertă: Flori Zahiu-Popescu

Tehnoredactare și prepress: Marin Popa

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CIOBANU, ANDREI

Să te mut! Cartea cu administratora /
Andrei Ciobanu. – București: Litera, 2023

ISBN 978-630-319-258-1

821.135.1

Cuprins

Cuvânt-înainte.....	7	Capitolul 18.....	181
Capitolul 1.....	11	Capitolul 19.....	192
Capitolul 2.....	15	Capitolul 20.....	199
Capitolul 3.....	20	Capitolul 21.....	210
Capitolul 4.....	28	Capitolul 22.....	219
Capitolul 5.....	37	Capitolul 23.....	228
Capitolul 6.....	52	Capitolul 24.....	236
Capitolul 7.....	63	Capitolul 25.....	243
Capitolul 8.....	82	Capitolul 26.....	250
Capitolul 9.....	90	Capitolul 27.....	255
Capitolul 10.....	102	Capitolul 28.....	269
Capitolul 11.....	110	Capitolul 29.....	278
Capitolul 12.....	116	Capitolul 30.....	283
Capitolul 13.....	128	Capitolul 31.....	291
Capitolul 14.....	144	Capitolul 32.....	300
Capitolul 15.....	155	Capitolul 33.....	305
Capitolul 16.....	164	Epilog.....	311
Capitolul 17.....	173		

Înainte de a începe povestea, o să încerc să-ți răspund încă de acum la câteva dintre întrebările pe care e posibil să le ai în legătură cu ea:

Ce te-a făcut să scrii această carte?

La fel ca în cazul *Suge-o, Ramona!*, totul a început cu o postare pe Facebook. Poate unii dintre voi și-o mai aduc aminte: mă plângeam acolo că am în bloc o doamnă administrator nebună care nu voia să mă lase să-mi schimb caloriferele și astfel a ieșit un mare scandal în tot blocul. Țin minte că foarte mulți oameni mi-au spus la vremea aia că ar vrea să mai citească povești despre nebună distinsa domniță, ceea ce am și făcut. Fiindcă postările respective au fost primite cu mare încântare de către voi, m-am decis să pun toate întâmplările astea dubioase într-o carte și, mai mult decât atât, să văd dau și un pic de context în legătură cu toți ~~demenții~~ aceia pe care i-am avut vecini timp de 8 ani.

Povestea este una reală?

Povestea este în mare parte adevărată. Cel puțin întâmplările cu doamna administrator sunt toate povestite așa cum au avut loc. Cât despre celelalte personaje, crede-mă când îți spun, nu sunt un scriitor atât de bun încât să pot inventa o serie de protagoniști atât de... să zicem, deosebiți. Dacă nu mă crezi, întreab-o pe maică-mea, că nici ea nu mă credea când postam pe Facebook, apoi a avut plăcerea de a o cunoaște pe madam administrator când a venit la mine în vizită și abia atunci a înțeles că nu exageram aproape deloc.

Acum mai locuiești în blocul ăla?

În clipa în care scriu aceste rânduri, mulțumesc Mântuitorului nostru Iisus Hristos, nu mai stau acolo. Dar o să înțelegi de-a lungul cărții motivele pentru care nu m-am mutat mai repede

și probabil că și tu ai fi procedat la fel ca mine. Sper. Ori asta, ori sunt eu masochist și îmi place să am vecini nebuni.

Numele personajelor sunt reale?

Nu, toate numele din carte sunt schimbate, dar asta nu îi face mai puțini reali. Și îți promit că nici un arțar japonez nu a fost rănit pe parcursul acestei cărți. Mă rog, poate doar unul, dar neintenționat. Nu contează, oricum asta e o glumă la care nu ai cum să râzi încă fiindcă propoziția asta nu are nici un sens pentru tine dacă nu ai citit povestea.

Nu ți-e teamă că poate o să citească doamna administrator cartea?

Nope! N-are ce să-mi facă, nu știe unde m-am mutat. Plus că la ce zile fripte mi-a făcut acolo, măcar atâta răzbunare să am și eu.

Incultule, nu știi că nu e corect „administratoră“?

Ba da, știu, dar nimeni din bloc nu-i spunea „doamna administrator“, așa că nu am ce face, îți povestesc și ție, așa cum am trăit-o acolo. Plus că ai încredere în mine, „administratoarea“ e cel mai draguț termen pe care l-am folosit în carte când mă refeream la băbăciunea aia sclerozată. O să vezi că mi-am folosit multă creativitate numai pentru a-i găsi ei tot felul de nume care să reflecte modul în care mă făcea să mă simt. Cred c-or fi vreo 50-60 de metafore diferite cel puțin.

Chiar primesc banii înapoi dacă nu regăsesc nici un personaj în cineva pe care cunosc?

Logic că nu, nebunule, păi tu crezi că am eu încredere în tine? Las' că te știu eu. Deja ți-a venit ideea până ai ajuns la partea asta, îți sclipeau ochii încă de când ai citit mai sus. Ce te-ai gândit? Sanchi, citești cartea, te distrezi, râzi și toate alea, apoi te

duci frumos la librărie și-i minți pe ăia, săracii, că vezi Doamne nu ai regăsit nici un personaj în vecinii tăi și să-ți dea banii înapoi. După care te duci și-i dai pe țigări și băutură. Ei bine, nu. Eu nu vreau să fiu complice la așa ceva. Practic pentru sănătatea ta nu-ți dau banii înapoi, nu de altceva.

Acestea fiind zise, îți mulțumesc pentru că ai ales să cumperi această carte și că nu te-ai apucat s-o piratezi ca mârlanul sau să stai în Cărturești o zi întreagă s-o citești moca acolo. În cazul în care ai făcut giumbușlucuri din astea sau ai găsit o metodă s-o citești gratis, îți doresc ca de fiecare dată când te ridici din pat să dai cu degetul mic de la picior de primul scaun, să fii nevoit să bei doar bere caldă toată viața, să ți se strice aerul condiționat în fiecare vară și să calci mereu pe podeaua udă din baie cu șosete în picioare. Aoleo! Hai că deja se vede că am stat prea mult în preajma administratoarei că, uite, m-am apucat de blesteme.

Hai, spor la cafeluță și la citit!

Capitolul 1

Acum câțiva ani am decis să-mi iau viața în piept și să mă mut la București pentru a-mi urma visul. Am plecat din Suceava mai sărac decât vitrina cu trofee a Naționalei și, îți dai seama, nu mi-am permis să-mi cumpăr chiar un penthouse cu piscină pe acoperiș la Capitală, așa că am fost nevoit să caut prin ziare, la Mica Publicitate, oameni care aveau nevoie de un coleg de apartament. Am vorbit cu o cunoștință de la București, iar omul mi-a promis că îmi dă voie să dorm pe canapeaua lui până mi-oi găsi eu ceva, doar că a omis să-mi specifice că minunata canapea despre care îmi povestea se afla la el la birou, nu acasă. Și uite-așa m-am trezit dormind timp de două săptămâni într-o agenție de turism din centrul Bucureștiului, care, insist să menționez, nu dispunea de duș, iar noi eram în luna august. Nu știu dacă ai fost vreodată la București în august, dar hai să zicem că e doar cu un pic mai cald decât pe Soare. Așadar, aspectul acesta pot să spun că a grăbit destul de mult procesul meu de căutare a unei chirii și, totodată, a scăzut enorm pretențiile. Că în momentul în care ai 2 metri înălțime și dormi pe o canapea jumătate cât tine, în timp ce te speli pe corp cu apă rece de la chiuvetă și mănânci în fiecare zi pe ziar, că n-avea ăla veselă la muncă, parcă nu prea ești în postura de a face prea multe figuri la chirie. Plus de asta, bugetul meu pentru locuință era atât de mare încât îmi permiteam să-mi iau ceva un pic mai luxos decât locuitul pe o bancă în parc. Așa că m-am pus pe căutat viitori colegi de sărăcie, iar după câteva sute de anunțuri dubioase, am găsit ceva ce părea interesant. Era vorba de 2 băieți care voiau să se mute într-un

apartament mai mare și mai aveau nevoie de un colocatar ca să iasă prețul chiriei mai mic. Ce-ți puteai dori mai mult? Ne-am cunoscut la vizionare, ei păreau cât de cât normali, așa că nu am stat prea mult pe gânduri și am bătut palma. Atât între noi, cât și cu proprietarul. Și uite-așa ne-am mutat 3 vlăjgani într-un ditamai imobilul de 58 de metri pătrați, dar partea bună era că aveam fiecare dormitorul lui. Ceea ce mi se pare normal, că doar eram tineri și frumoși (mai mult tineri), 3 masculi feroce care abia așteptau să poată aduce un miliard de domnișoare pe la ei pe-acasă ca să le dezamăgească poetic în 3 minute de sex năprasnic. Bine, viața noastră sexuală era la fel de agitată precum publicul partidelor de șah, dar speranța moare ultima.

Când am ajuns la apartament, ca să nu fie cu supărare pentru nimeni, am tras camerele la sorti, iar eu am prins lozul cel mare, fiindcă m-am procopsit cu singurul dormitor care avea baie proprie. Deja cântam în gând, dar și în duș melodia aia cu „am norocul scris în frunte, e norocul meu“, ce să mai, mi-a pus Dumnezeu mâna-n cap. Și adevărul e că Dumnezeu chiar mi-a pus mâna în cap, dar numai ca să-mi tragă una peste ceafă, fiindcă ce El probabil știa, iar eu cu siguranță nu, era că înainte să ne mutăm noi în minunatul apartament, acesta fusese folosit ca florărie. Iar camera mea norocoasă se pare că a fost folosită ca depozit pentru îngrășământ de flori. Probabil te gândești: „Și ce contează c-au ținut ăia pământ de flori acolo înainte să te muți tu?“ Păi contează! Pentru că din cauza acestui mic detaliu pe care proprietarul a uitat să ni-l menționeze când am decis că-i închiriem vâgăuna pe 1 an, lua-i-aș familia în miere de albine, am aflat extrem de curând că la mine în dormitor s-au format ditamai coloniile de gândaci în interiorul pereților. Dar nu te gândești la gândaci din ăia mici de bucătărie, de le pui un pic de zahăr pe chiuvetă și ei cad pe spate și își dau duhul precum căprioarele din cluburi când trece câte-un miliardar pe-acolo. Nici vorbă! Io aveam în cameră niște gândăcoi care zici că erau pe steroizi. Cred că trebuia să-i trec la întreținere,

să-nnebunesc de nu! Erau mari, negri și plini de energie, de zici că erau Cabral. Efectiv îi aveam în casă pe Avengers ai gândacilor, cred c-or fi rămas de la Cernobîl, că altfel nu-mi explic cum puteau fi atât de mari.

Am încercat toate produsele de pe piață pentru a scăpa de ei. Nu există spray de gândaci cu care să nu fi dat în camera aia, dar reușeam cel mult să-i amețesc un pic, de arăta dormitorul meu ca Vasluiul după o sâmbătă seara corespunzătoare. Am încercat și tot felul de leacuri băbești pe care mi le-a spus maică-mea, dar nu au mers nici alea. Se pare că gândacii ăștia moderni, mileniali cum ar veni, nu mai mor de la otrăvurile de pe vremea bunicii. ăștia făceau coloană în fața mea ca să-i dau cu spray, de zici că ieșeau la agățat și voiau să miroasă bine. Și până la urmă, după ce am folosit tot ce există în univers cu un gândac tăiat pe ambalaj și am văzut că nimic nu merge, am decis să chem un expert. Unul dintre colegii de casă mi-a zis că știe el un băiat de la el din Călărași care face și dezinsecții (asta când nu vinde parfumuri în piață) și uite-așa a ajuns la noi în casă domnul Fane, un nene care nu mai fusese băiat de vreo 5 decenii.

– Care e problema, tinere? m-a întrebat, în timp ce efectiv scutura de pe el un gândac care începuse să-i escaladeze bocancul.

– Păi... ăla e, i-am răspuns. El și miliardele de frățiori de-ai lui de care nu pot să scap.

Fane s-a lăsat pe vine și a prins gândacul viu cu mâna, instant mi s-a ridicat părul pe cap, pe ceafă și-n toate locurile pe unde-mi mai creștea. A adus gândacul la nivelul ochilor cu o mișcare lentă și precisă, de zici că-l pregătea pentru colonoscopie, și a început să-l examineze cu atenție.

– Mda... ăsta e de-ăla rău, să știți, a spus el îngrijorat.

– Cam așa mă gândeam și eu, că de gândaci buni n-am auzit până acum.

– Ehe! Ai fi surprins, mi-a zis el, pe un ton înțelept. Sunt și unii buni. Nici ăsta nu e rău. E bun. Doar nu în casa omului, m-a corectat acest Osho al gândacilor.

– Aha... Și cum scap de ei? Că am dat cu spray-uri, otrăvuri, de toate. Nimic n-a mers!

– Auzi la el... cu spray-uri..., a răspuns domnul Fane scârbit, de parcă i-am spus că am încercat să dau gândacii afară cu avocații. Nu merge, bă nene, la ăștia cu spray-uri. ăștia nu mor nici în foc.

Domnul Fane a lăsat gândacul jos cu atenție, ca și cum ar fi fost animalul de companie al nepoatei lui, a scos din trusa de scule un ciocănel și m-a rugat să trag patul de la perete. A ciocănit puțin zidul, cu urechea lipită de el, după care i-a trântit o bucată cu ciocanul, de zici că i-a furat portofelul în autobuz. A lăsat în perete o gaură în care mie îmi încăpeau amândoi pumnii și un picior, iar de acolo s-a revărsat un șuvoi de gândaci care mi-a întors pe dos stomacul și probabil încă vreo câteva organe care nu au fost întoarse pe dos niciodată. Când a văzut puhoiul de gândăcoi, nea Fane a scos două sticlute din tolba lui cu poțiuni magice și a început să stropească peste ei, superenergetic și dedicat, că de-atunci i-am și dat porecla Fane Stropitoru'.

Restul nopților în acel apartament le-am dormit pe canapea. Domnul Fane mi-a recunoscut că problema cu gândacii nu o să plece nicăieri fără niște muncitori care să smulgă tot ce însemna rigips și parchet din dormitor, plus toată gresia și faianța din baie. Așa că bucuria mea a fost mai scurtă decât mandatul de președinte al lui Geoană și a trebuit să-mi caut repejor un alt loc pe care să-l numesc acasă. De data asta singur, fiindcă dragii mei noi foști colegi au decis să rămână totuși acolo, pentru că în camera lor nu erau gândaci și s-au hotărât să încerce să combine pe altcineva, mai puțin sensibil, să ia dormitorul ăla. Cât despre mine, în nici 3 zile, m-am pomenit din nou în agenția de turism, în fața calculatorului, căutând apartamente de închiriat în Capitală.

Capitolul 2

După câteva zile de căutări și vizionări, pot să spun că l-am găsit. Apartamentul perfect. Era exact ca una din 1 000 de tipe de pe Instagram, adică în realitate arăta fix ca în poze. Era în buricul târgului, la o aruncătură de băț de Piața Unirii, micuț, cochet, curat, ce să mai... tot ce-și poate dori un burlac. Singurul lucru care mi-a sărit în ochi a fost chiria șocant de mică, fiindcă de-aia mi-am și permis să-l închiriez fără colegi, ținând cont de toate marile plusuri pe care le avea. L-am verificat de toate cele, m-am dus să văd cum arată tabelul de cheltuieli, l-am căutat de gândaci, am testat presiunea apei, am verificat aerul condiționat, centrala, liftul, yala, geamurile, băi, tot... Și totuși nu părea să aibă nimic în neregulă. Mă rog, ușa de la intrare nu stătea închisă decât dacă o încuiai și caloriferele erau cam vechi, dar proprietara mă asigurase că o să trimită pe cineva să le înlocuiască până la iarnă. Și clar astea erau lucruri cu care puteam trăi fără nici o problemă.

Doamna Gina, proprietara, era o femeie între două vârste, aranjată toată, cu părul prins într-un coc perfect, niște ochi albaștri pătrunzători și de-o eleganță de n-am văzut în Suceava nici la soția primarului. Cu siguranță fusese o femeie foarte frumoasă în tinerețe și, din ce mi-a povestit, a locuit în apartamentul ăsta cu soțul ei până când s-au decis să facă un copil și să se mute în ceva mai mare.

Ne-am înțeles extrem de bine și, după o cafea băută plus câteva bârfe, doamna Gina mi-a înmănat cheile și mi-a urat să

mă bucur de noua mea casă. Ultima chestie pe care mi-a spus-o a fost că se bucură că par un băiat mai liniștit, fiindcă blocul este mai vechi și e plin de proprietari „de primă generație“, acum majoritatea pensionari.

Și uite-așa, într-o după-amiază de vară târzie, două dube au intrat pe o străduță îngustă din centrul Bucureștiului și au tras în fața unui bloc de 10 etaje. Din mașini au coborât niște băieți superbi, sexy și musculoși, de zici că se filma un *Baywatch* românesc, dar am coborât și eu. Am blocat ușa de la intrare cu o cărămidă, iar flăcăii au trecut la treabă, cărând de la parter spre etajul 7 niște mobilă, câțiva saci de haine și vreo două cutii cu cărți. Mă rog, erau jocuri de PlayStation, tot aia.

Eu eram în față, dar nu pe avarii, că eram pieton și supravegheam descărcarea mașinii exact ca Iohannis, cu atenție și cu îngrijorare. Din când în când mai dădeam și niște indicații de genul „aveți grijă că e fragil“, ca să nu pară că stau chiar degeaba, exact ca Iohannis.

La un moment dat am auzit un sunet din spatele meu. Când m-am întors, am observat că un băiețel de vreo 4–5 ani sărea cu picioarele pe sacii mei cu haine de pe trotuar, de parcă erau trambulină. Până să zic eu ceva, o femeie cu o fetiță de mână s-a apropiat și a strigat la el:

– Toni, dă-te jos în momentul ăsta!

Copilul se făcea că nu o aude și a mai sărit de două ori până femeia a ajuns lângă noi și l-a tras de mână, smucindu-l un pic spre mine.

– Cere-ți scuze la domnul! Hai, mai repede! Cum zicem?

– Ăăăă..., a îngânat ăla mic uitându-se în sus spre mine.

N-am vrut!

– Așa și mai ce? a spus maică-sa autoritară.

– Îmi pare rău, a continuat piticul, deși se vedea foarte clar că o face doar de gura maică-sii.

– E OK, nu-i problemă, am răspuns zâmbind.

Femeia a tras cei doi copii după ea în susul străzii, în timp ce-l certa pe cel mic, iar apoi s-a făcut nevăzută, în timp ce eu am trecut înapoi la descărcarea dubei. Mă rog, la supravegherea descărcării dubei. După alte câteva momente a apărut din spatele mașinii o bătrânică simpatică. Avea părul alb un pic spre mov, aranjat după urechi, purta o pereche de ochelari din ăia mari la ochi și o sacoșă de rafie în mână, studiindu-ne cu o privire caldă. Nu știu de cât timp era acolo, un minut sau un mileniu, că n-am observat-o până nu ne-a salutat:

– Bună ziua! a zis ea cu o voce fermă.

M-am speriat când am auzit-o, exact ca pisica de castravete. Dacă nu știi la ce mă refer, fă 20 de secunde pauză de la citit și bagă pe Google „cat scared of cucumber“. Hai că știu că ai telefonul la îndemână. Eh? Te-ai uitat? Ei bine, așa am tresărit.

– Vă mutați în bloc? a continuat ea, întrebând efectiv cea mai evidentă chestie din momentul ăla.

Suntem 3 băieți și cărăm mobilă dintr-o dubă într-un apartament, ce crezi că facem? Te gândești că deschidem un IKEA la etajul 7? am zis eu în gând, desigur.

– Da, eu mă mut aici, i-am răspuns la fel de senin ca o după-amiază în Sahara.

– I-auzi! În ce apartament? m-a întrebat.

– La 65, la etajul 7.

– Ooo... Astea da vești! a zis ea încântată. Să știți că e foarte frumos la noi. Cred că o să vă placă mult. Ați nimerit... cum nu se putea mai bine.

– He-he! Dacă ați ști de unde am venit eu... sigur este mai bine aici.

– Din Moldova? m-a întrebat ea inocentă.

– Da... și asta, dar nu la asta mă refeream.

– Eh, oricum ar fi, sigur e mai bine aici... Hai, spor la treabă să aveți, ne-a spus ea și s-a pregătit de plecare. Ah, ca să știu cum să vă salut când vă văd prin bloc, cum vă cheamă?

– Andrei Ciobanu... i-am răspuns mândru de parcă eram dezvoltatorul blocului, nu un amărât de chiriaș.

Cât pregăteam eu un „sărut mâna“ fără accent moldovenesc, din scară a ieșit un domn și a venit lângă noi. Deja se făcea în fața blocului așa un comitet de primire, de n-a avut nici Simona Halep când a câștigat Roland Garros-ul.

– Sărut mânușițele, doamnă! i-a zis bărbatul tănticii. Ziua bună, flăcău! mi-a spus și mie, vorbind moale și răbdător, de zici că avea tot timpul din lume și-o să trăim cu toții până la 300 de ani.

- Bună ziua! am răspuns eu, iar bătrâna doar a dat din cap.
- Vă mutați în bloc? a întrebat și el tot cel mai evident lucru.

Aa, nuu, băieții ăștia cară mobilă pe scări că vor să facă mușchi și era închis la sală, m-am gândit eu.

- Da, se mută domnul, l-a lămurit băbuța.
- I-auzi..., a răspuns el suspicios. În ce apartament?
- La etajul 7, la 65, i-am răspuns.
- Cu Măriuca, la 65? a întrebat el.
- Nu, Măriuca s-a mutat. E doar domnul, mi-a luat vorba din gură bătrânică.
- Aha... Nu știam că a plecat fătuca, a spus bătrânul fără vreo expresie pe față. Auziți, dar de unde sunteți, că parcă am prins un accent mai de sus, așa, nu?
- Da, din Suceava sunt. Din nord. Și am venit la București ca toți moldovenii, vă dați seama, am testat eu apele cu o glumiță.
- Din Suceava... ce frumos, a spus nenea. Am și eu un văr în Piatra Neamț, are un magazin de ziare chiar acolo în centru.
- Dar aici cu facultatea sau...? a întrebat băbuța.
- Cu munca mai mult. Cu facultatea am terminat.
- Dar ia spune-mi... îl cunoști? m-a întrebat moșulică.
- Pe cine?
- Cum pe cine? Pe Mitică...
- Ăă... care Mitică? am întrebat confuz.
- Vărul meu, cum care? Ăla din Piatra Neamț.

– De unde să-l cunosc?

– Păi din zonă de-acolo de la voi, mă gândesc că na...

Da, că noi în Moldova suntem doi. Eu și văr-tău.

– Nu, din păcate nu am avut plăcerea, i-am răspuns.

O dată fiindcă sunt 120 de kilometri între Suceava și Piatra Neamț și a doua oară fiindcă probabil are 80 de ani, iar io nu citesc ziare, că dețin internet de 15 ani, fgm de cheag senil.

În timp ce eu aveam dialogul ăsta superb ca buletinul meteo dintr-o poezie de-a lui Bacovia, bătrânică părea că-mi studiază lucrurile din duba lângă care ne oprisem. Se vedeau un scaun de birou, niște saci cu haine, un calculator, un grinder care ea sigur credea că-i scumieră, o imprimantă și chestii din astea de trebuință maximă în casa omului.

– Ioan este numele meu. Dar toată lumea îmi spune nea Nelu, mi-a zis mustăciosul și mi-a întins mâna în semn de salut.

– Eu sunt Andrei, dar toată lumea îmi spune... Andrei. Îmi pare bine de cunoștință, am zis eu, neștiind cu ce să mai contribuie la dialog.

Moșul mi-a strâns mâna încântat, de zici că tocmai am încheiat o tranzacție imobiliară în Dubai.

– Îi spuneam domnului ce bloc frumos avem aici, a intervenit femeia cu o urmă de mândrie.

– Da, da, frumos..., a spus și nea Nelu cam în doi peri. Mai sunt niște mici probleme, dar na, unde nu sunt? Să fie într-un ceas bun, flăcău!

– Mulțumesc!

Băbuța ne-a salutat respectuos, apoi și-au văzut amândoi de drum, iar băieții mei cu mușchi aproape că terminaseră de mutat ultimele lucruri. Priveam cu încredere spre noul meu bloc și un zâmbet tâmp mi-a apărut pe față. Lucrurile păreau că încep să se așeze și pentru mine așa cum trebuie. Păreau.

Capitolul 3

Maria, fosta locatară, lăsase apartamentul într-o stare foarte bună. Se vedea că a avut grijă de el, mai ales că aflasem de la proprietară că a stat aproape un an aici. Când am întrebat-o de ce a plecat totuși, am observat o mică ezitare, dar m-am gândit că poate nu s-or mai fi înțeles la bani, cine știe. Până la urmă nici nu conta, oricare ar fi fost motivul plecării ei, bine că s-a întâmplat și am avut eu norocul să găsesc apartamentul ăsta până să se dea. Înăuntru totul era lună, inclusiv pereții, semn că s-a făcut curățenie cu mare simț de răspundere în casa asta. N-am mai văzut rosturile de la gresie atât de curate de când m-am mutat din casa părintească, iar acolo maică-mea le freca intens o dată la două zile cu periuța de dinți, ca să nu creadă oamenii care ne veneau în vizită (în principiu, bunică-mea) că stăm în jeg. Am verificat cameră cu cameră, să mă asigur că totul este în ordine, până să mă apuc de așezat mobila, iar singurul lucru care atesta faptul că a existat viață aici și înaintea mea erau urmele de pe peretele din spatele tăbliei patului. Acolo se vedeau clar dovezile unei activități energice și repetate, semn că Măriuca, draga de ea, plecase din apartamentul ăsta cu niște amintiri plăcute, ceea ce-mi doream și mie, de altfel.

După ce băieții care m-au ajutat cu mutatul și-au primit mulțumirile și bacșișul, primul lucru pe care l-am făcut în noua mea casă departe de casă a fost să sfășii cutiile și sacii de gunoi, ca să-mi pun lucrurile la locul lor prin dulapuri. Asta în timp ce mă înjuram eu pe mine că nu mai știam în ce cutie

am împachetat cutterul și mi-am rupt unghiile încercând să dezleg nodurile de la pungi, că mi-a zis maică-mea să nu le stric, că poate-o să-mi mai trebuiască. Dacă tu ești genul de om care deznoadă pungile și nu le taie direct, cred că mănânci și pizza cu ananas și nu ar trebui să ai dreptul la cablu TV ca pedeapsă pentru că ești la fel de dubios precum o dubă albă parcată lângă o școală.

Am început cu bucătăria și m-am pus pe despachetat: farfurii, cuțite, tigaia aia care urma să prăjească mii de cartofi, castroanele care urmau să vadă mii de salate... Glumesc, evident că erau pentru popcorn și chipsuri. Încet-încet am umplut cămăruțele și sertarele cu tot felul de obiecte de veselă. Când m-am plictisit de bucătărie (c-așa suntem noi bărbații, ne plictisim repede), m-am mutat în sufragerie. Acolo, un birou complet gol aștepta să fie dotat cu un calculator, o imprimantă și, pe viitor, sticle goale de bere și cutii lipicioase de pizza. Le-am despachetat pe toate, le-am băgat în priză, m-am conectat la net și acum era momentul adevărului, voiam să testez dacă totul funcționează așa cum trebuie. Și până la urmă, na, cum poți să testezi mersul unui calculator, dacă nu cu 2 ore de jucat FIFA? Așa, bărbătește, cum ar veni.

După nici 4 ore jumătate de jucat FIFA încontinuu, de-am ajuns cu FC Voluntari în Champions League, mi-am dat seama totuși că am despachetat cam 15% din cutiile din casă și că nu o să apară miraculos maică-mea de la Suceava ca să facă treaba asta pentru mine, deci mă vedeam nevoit să mă reapuc de muncă. În același timp mi-am dat seama și că nici n-am mâncat de ceva vreme și doctorii nu recomandă să fii atât de harnic pe stomacul gol, așa că trebuia să fac ceva: Stomacul mi-a zis „dar de ce-s așa de gol, fraiere? Iar suntem studenți săraci?”. Nu, nebunule, stai calm, că-ți dau acu'! Adică da, tot săraci suntem, dar nu mai suntem studenți. Și când puteam eu să găsesc un moment mai bun să inaugurez casa cu prima ei comandă de pizza, dacă nu chiar în cea dintâi seară petrecută în ea? Zis și